

Mons. Petr Piřha:

Debata, která se řiroce rozvinula po mém kázání na svátek sv. Václava, pokračuje již sedmý týden a stává se dost nepřehlednou. Diskutovanou otázkou je, zda tvrzení přednesená ve dvanáctiminutovém proslovu v rámci liturgie jsou přemrřtěné výmysly a misinterpretace Istanbulské úmluvy nebo jsou důvodná a věcně podložená. K tomu pro vyjasnění a zklidnění debaty mám toto sdělení. Uvedu pouze pro danou otázku relevantní citace, víceméně bez komentářů. Postupovat budu podle pořadí výroků v kázání.

Vaše rodiny budou roztrženy a rozehnány. Bude k tomu stařit, že dětem řeknete, že muž a žena nejsou totěž.

Vezmou vám děti a zatají vám, kam je zařantročili, kam je prodali, kde je vězní.

Postačí k tomu křivé obvinění.

První dva body kázání vycházejí z čl. 45 odst. 3 Úmluvy, podle kterého může dojít k odnětí rodičovských práv, je-li to v nejlepšího zájmu dítěte. Ve vztahu k genderové ideologii je odebrání dítěte implementováno v již existující kanadské legislativě. **Nový ontarijský zákon (Ontario's Bill 89 - The Supporting Children, Youth and Families Act 74(2), 2017) umožňuje odebrání dítěte z rodiny, pokud rodiče nebudou respektovat jeho genderovou identitu:** „agentury pečující o blaho dítěte“ mohou podle tohoto zákona zasáhnout, pokud dítě trpí sexuálně, fyzicky, nebo je citově zneužíváno, a to včetně „vážných“ psychologických dopadů. Psychologické dopady zahrnují mj. tzv. genderovou identitu dítěte. **Zákon totiž umožňuje odebrání dětí z rodin, které nesouhlasí s LGBTQI či genderovou ideologií, a také umožňuje vládním agenturám, aby jim zamezily v pěstounství či adopci.** Oproti původní verzi uvádí „genderovou identitu“ jako jeden z faktorů, který musí být zvažován při posuzování nejlepšího zájmu dítěte. Zároveň dochází k omezení svobody vyznání, víry, ve které rodiče chtějí dítě vychovávat, neboť vládní agentura má přihlížet výlučně k vyznání a víře samotného dítěte. Státní orgány zároveň mohou zahájit hormonální terapii dítěte v rámci „transgenderové zdravotní péče“ i bez souhlasu rodičů.

Zneužití tzv. „nejlepšího zájmu dítěte“ je v současnosti předmětem kauzy Strand Lobben a další versus Norsko (č. 37283/13), ve které je norský stát žalován za odebrání novorozeného chlapěčka a jeho následnou nucenou adopci. Rodina požádala o přezkum původního velmi těsného rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (30. 11. 2017 přijali 3 soudci společný dissent ve prospěch rodiny proti 4 soudcům hlasujícím v neprospěch rodiny), a to u Velkého senátu. Podle kritiků se jedná o typický případ sporu mezi právem rodičovským a právem dítěte. **Nový přístup k dětským právům mění pojetí tradiční rodiny, systém klade důraz na dítě v neprospěch práv rodiny a rodičů.**

Průlomovým rozsudkem, který umožňuje snažší odebrání a následnou adopci v duchu zásady „nejlepšího práva dítěte“ byl případ R and H versus the United Kingdom, kde soud vydal nález: „Je-li

v zájmu dítěte, aby bylo adoptováno, a existuje-li šance na úspěšnou adopci...zájmy biologických rodičů musí být nevyhnutelně upozaděny ve prospěch dítěte.“

Praktický výkon rozdělení rodin mj. v duchu genderové ideologie v současnosti připouští např. irská státní Child and Family Agency, jejíž působnost se týká i „genderového násilí“.

Ministerstvo dětí kanadského státu Ontario ve své publikaci (Ministry of Children and Youth Services: Child Welfare Secretariat: Serving LGBT2SQ Children and Youth in the Child Welfare System: A Resource Guide. Ontario) výslovně uvádí, že sociální pracovníci mohou při rozhodování o odebrání dítěte zahrnout do úvahy reakce rodičů na genderovou identitu dítěte. Za špatné chování rodiny je např. považováno zakazování oblékání, péče o vlasy nebo vyjádření svého pohlaví způsobem, který je v souladu s jejich [dítěte] genderovou identitou; odmítnutí používání jména, které si transgender dítě zvolilo či odmítnutí používat genderová zájmena. Pokud bude rozhodnuto o odebrání dítěte rodičům, pak má být dítě umístěno do rodiny, ve které bude jeho LGBT2SQ identita více podporována.

Ministerstvo dále prosazuje tzv. „inkluzivní jazyk“, tedy nahrazení „úzkého označení matka a otec“ označením „rodič 1, rodič 2 a rodič 3“. V úředních formulářích by pak podle příručky měl být dotaz nejen na jméno (Legal name), ale také za zvolené jméno (Chosen name) dítěte. Odebrání dítěte je tedy Úmluvou umožněno, vzhledem k snaze zamezit v některých případech jakémukoli kontaktu dítěte a rodiče je logické, že rodič o dítěti a jeho umístění nebude informován.

**Určení pohlaví vašich novorozenců podle pohledu do jejich klína bude zrušeno.
O svém pohlaví rozhodne dítě samo, a proto budete povinni je vychovávat
bezpohlavně a potažmo mu nebudete moct dát ani jméno.**

Třetí a čtvrtý bod vycházejí z rozšíření základní binární kategorie (muž/žena) na prakticky neomezený počet jiných kategorií, který je obsažen ve výkladu k odstavci č. 53 Istanbulské úmluvy, jenž vymezuje kategorie jedinců, jako jsou transgenderové či transsexuální osoby, crossdresserové, transvestité a další skupiny lidí, které nekorespondují s tím, co společnost zařazuje do kategorie „muž“ nebo „žena“.

Úmluva dále požaduje osvětové kampaně a programy na všech úrovních“ mj. ve spolupráci s nevládními organizacemi a úpravu učebních osnov tak, aby zahrnovaly téma „nestereotypní genderové role“ či „právo na osobní integritu“. Podle rezoluce o odstranění genderových stereotypů v EU z března 2013 je

- a) nezbytné omezit vystavování dětí genderovým stereotypům;
- b) nezbytné začleňovat problematiku genderu do škol;
- c) vypracovat politiky zaměřené na odstraňování genderových stereotypů od nejtítlejšího věku;
- d) je třeba na školách všech stupňů „zavést zvláštní kurzy zaměřené na profesní poradenství s cílem informovat mladé lidi o negativních důsledcích genderových stereotypů a povzbudit je, aby se studiem připravovali na povolání, která byla v minulosti považována za typicky mužská nebo ženská, a aby se

pro taková povolání rozhodovali, neboť „stále přetrvávají stereotypy ovlivňující naše vnímání druhých prostřednictvím příliš zjednodušujících předpokladů založených na normách, zvyklostech a přesvědčeních, které jsou sociálními konstrukty, často kulturně a nábožensky podmíněnými a udržovanými, a které vedou k zachování existujících mocenských vztahů.“

Úmluva odkazuje na deklaraci “Making gender equality a reality” přijatou Výborem ministrů rady Evropy (Madrid, 12 May 2009; <https://rm.coe.int/strategy-en-2018-2023/16807b58eb>). Jeho součástí je dokument Gender Equality Commission: “Combating Gender Stereotypes in and through Education” Strategické cíle 6: Achieve gender mainstreaming in all policies and measures, který uvádí tzv. příklady „dobré praxe.“

Zde uvádíme příklady z Belgie:

- zavádění učebních materiálů pro střední školy, které se týkají genderu: nerozdělují lidi na muže a ženy, nýbrž na „unikátní identitu jedince“, který je kombinací pohlaví, kulturních vlivů, sexuální orientace a psychologického vnímání;
 - dívky a chlapci se v předškolním vzdělávání příliš neliší, pomalu, ale jistě se něco začne měnit až ke konci předškolní docházky, kdy se stanou dívkami a chlapci s jasným chápáním rozdílů; standardy odlišující dívky a chlapce jsou mnohdy staromódní a stereotypní.
- Agenda se již prosazuje do národních legislativ. V roce 2016 např. bylo americké ministerstvo zahraničí žalováno za odmítnutí vydání cestovního pasu s označením intersexuál namísto „muž“ či „žena“.

V Kalifornii byl přijat California Senate Bill 777, který redefinuje pohlaví (sex) jako genderovou identitu, jež závisí na pocitech žáka a studenta (na všech stupních veřejných škol i na většině soukromých škol), nikoli na jeho biologickém pohlaví. V roce 2017 přijala Kalifornie též Senate Bill 179 Gender Recognition Act, který uznává „třetí pohlaví“ (non-binary), které musí být uznáno ve všech úředních dokladech (např. řidičské průkazy). K rozhodnutí o identitě není třeba vyjádření lékaře, stačí rozhodnutí samotného člověka. Návrh zákona umožňující „třetí pohlaví“ pro děti schválila v roce 2018 německá spolková vláda.

Příklady „dobré praxe“ v oblasti genderové identity dětí a dospělých uvádí publikace Open Society Foundations – Licence to be Yourself (Open Society Foundations 2014, ISBN 9781940983103.) Právo na uznání vybrané genderové identity je prý důležitým lidským právem. Progresivní legislativa by proto měla být založena na subjektivní, nikoli objektivní, definici genderové identity, měla by zahrnovat více než dvě možnosti genderu (muž/žena) a měla by se vztahovat i na malé děti, neboť údajně již dvouleté dítě může vnímat svoji genderovou identitu.

Za vzor je kladen argentinský zákon Gender Identity Law z roku 2012 (The Argentinean Gender Identity and Health Comprehensive Care for Transgender People Act (Decree No. 773/12, of Gender Identity Act No. 26.743), který umožňuje rozhodovat se o vlastní genderové identitě i dětem.

Snaha o neutralizaci rozdílů ve vnímání pohlaví dítěte zatím pronikla do jazyka. Ve švédštině je například od roku 2014 kodifikováno genderově **neutrální osobní zájmeno hen** (Gramatika současné švédštiny. 2015. Lingea.) Zejména švédská média je používají, aby vyjádřila rovnost mezi pohlavími. Švédské školky doporučují používání bezpohlavního zájmena **hen pro malé děti, aby dostaly šanci vybrat si svůj vlastní gender a nebyly svazovány biologickým pohlavím.** Obdobně se zj. v anglosaských zemích experimentuje s genderově-neutrálním rodičovstvím, kdy jsou děti vychovávány bez určení pohlaví, mohou být oblékány jako příslušníci opačného pohlaví, dostávají opačné hračky a nejsou označovány zájmeny „on, ona“, ale neutrálně.

Pokud rodič či kdokoli jiný nazývá dítě křestním jménem, nikoli jménem, pro které se v rámci své genderové identity rozhodlo, jedná se podle ontarijského ministerstva školství o **transfobii.**

Za každý nesouhlas budete deportováni do nápravně-výchovných pracovních táborů vyhlašovacího charakteru.

K pátému bodu uvedu, že úmluva usiluje o promítnutí genderové ideologie do vzdělávání a výchovy dětí i „převýchovy“ dospělých. Článek 12.1. říká: Smluvní strany podniknou nezbytná opatření pro podporu sociálních a kulturních vzorců chování žen a **mužů s cílem vymýtit předsudky, zvyky, tradice a další praktiky, jež jsou založeny na předpokladu podřízenosti ženy anebo stereotypním pojmání rolí žen a mužů.**

O „převýchově“ ve smyslu nutnosti „změny mentality a přístupu“ v chování hovoří výklad Úmluvy, čl. 85 jasně: **Smluvní strany se zavazují učinit opatření nutná k prosazení změn mentality a přístupů.** Záměrem tohoto ustanovení je zasáhnout mysl a srdce takových jedinců, kteří svým chováním přispívají k tomu, aby pokračovalo násilí zahrnuté v této smlouvě.

Článek 12.5. stanovuje, že: Smluvní strany se zasadí o to, aby žádný akt násilí ve smyslu této úmluvy nemohl být ospravedlňován kulturou, náboženstvím, tradicí či tzv. „ctí“.

Podle článku 14 mají ve formálních osnovách **na všech úrovních vzdělávání existovat materiály mj. k tématu nestereotypní genderové role či právo na osobní integritu;** promítnout se však mají také do výuky v neformálních vzdělávacích zařízeních a zařízeních sportovních, kulturních a volnočasových i médií. Výklad k citovanému odstavci 2 článku 14 mezi tato zařízení **zahrnuje i církevně vzdělávací zařízení (čl. 96 komentáře), což znamená i výuku náboženství.**

V již citované publikace Open Society Foundations je zdůrazněna role vzdělávání a výchovy jako „impulzu pro změnu“.

Také tyto zásady se již promítají do existující legislativy. Australský stát New South Wales přijal nový zákon The Crimes Amendment: Publicly Threatening and Inciting Violence Bill 2018, který

kriminalizuje násilí založené na genderové identitě či sexualitě (sazba až tři roky), výslovně pak chrání intersexuály.

Švýcarská sněmovna v září zahrnula do trestního zákona homofobii a transfobii i diskriminaci založenou na genderové identitě či sexuální orientaci (horní sazba tři roky odnětí svobody).

Snaha o převýchovu je tak v tuto chvíli prozatím ukotvena v kriminalizaci protigenderového smýšlení a „pouhého“ odnětí svobody. Příslušné zákony přitom požadují pro „genderové“ ideozločiny přísnější tresty než pro obdobné jednání vůči běžným heterosexuálům.

Homosexuálové budou prohlášeni za nadřazenou vládnoucí třídu, vy budete patřit k podřadné výpomocné třídě a pracovat podle pokynů mocných elit, které budou určovat, co se smí a co se nesmí říkat.

Bod šestý vychází z textu „homosexuálního manifestu“ publikovaného Michaelem Swiftem již v roce 1987 (Swift, Michael. Gay Revolutionary. Gay Community News, Feb. 15–21, 1987.) Úvodní věta Manifestu: This essay is an outré, madness, a tragic, cruel fantasy, an eruption of inner rage, on how the oppressed desperately dream of being the oppressor, kterou autor posouvá celou esej na úroveň neškodné fantazie o „utlačovaných, kteří se stávají utlačovateli“ je dostatečně známa. V současném kontextu, kdy z utopické satiry o snu zoufalého utiskovaného o tom, že je utiskovatelem, se mnohé uskutečnilo a uskutečňuje, je ovšem třeba dívat se na tento text zcela jinak. Swift píše: Nejsme slaboši ze střední třídy (heterosexuálové – pozn. autora). Vysoce inteligentní jsme přirozenými aristokraty lidské rasy ... a s ocelovou myslí se nespokojíme s málem. Naši oponenti budou vyhoštěni. Protože nové zákonodárství má a musí být zavedeno v celém světě, nebude kam oponenty vyhostit. Budou tedy muset vzniknout koncentrační tábory.

Swift dále píše: Jsme všude, infiltrovali jsme vaše řady. Buďte opatrní, když mluvíte o homosexuálech, protože jsme vždy mezi vámi, sedíme u téhož stolu, spíme s vámi v jedné ložnici. A do třetice pak říká: Naším bohem je krásný mladý chlapec... Dokonalí chlapi budou plozeni a budou vyrůstat v genetických laboratořích. Půl roku po Swiftovi vyšel článek Steva Warrena „Varování homofobům“ (Warren, Steve. Warning to the Homophobes. The Advocate, Sept. 1, 1987), kde se uvádí:

„1. Napříště se ve vašich kostelech a synagogách bude hovořit o homosexualitě jako o „počestném svazku“.

2. Buď povolíte sňatky lidí stejného pohlaví, nebo - ještě lépe - zrušíte manželství úplně.

3. Od vás se očekává, že nabídnete obřady, které požehnají našim sexuálním svazkům.

5. Zajistíte také, že... budou přijaty zákony zakazující diskriminaci vůči homosexuálům, a že budou používány tvrdé tresty.

Varování: Pokud všechny tyto věci nebudou rychle přijaty, vystavíme ortodoxní Židy a křesťany nejvytrvalejší nenávisti a hanbě, nejvyššímu utrpení a zneužívání za poslední dobu. Už jsme ovládli

liberální establishment a tisk. Už jsme vás porazili na řadě bojových polí... Nemáte ani víru ani sílu, abyste s námi bojovali, takže se můžete klidně vzdát.“

-Tento pocit nadřazenosti se již promítá i do českého vzdělávacího systému. V roce 2007 např. vydal kolektiv autorů pod vedením Ireny Smetáčkové Příručku pro genderově citlivé výchovné poradenství, kde stojí:

Prozatím velký dluh mají školy vůči žákyním a žákům s homosexuální orientací... Heterosexualita jako by byla obsažena úplně ve všem. Vyučující by měli být schopni homosexualitu prezentovat jako obdivuhodnou rozmanitost lidské společnosti, nikoli jako sice tolerovatelnou, ale podivnou odchylku od normy.“ Obdivuhodnou rozmanitost lidské společnosti mohou učitelé vhodně uchopit pomocí tematicky zaměřených projektů jako je například „Měsíc gay a lesbické historie.“

Budete postaveni pod všechny živočichy, kteří se pohlavně rozmnožují, protože pro kočky, žáby ani hmyz zaváděné zákony neplatí.

Sedmý, závěrečný bod kázání byl plně opodstatněn, neboť logicky vyplývá ze všeho předchozího. Kromě uvedených sedmi bodů prolamuje Istanbulská úmluva článkem 28 profesní tajemství, neboť požaduje, aby „pravidla důvěrnosti“ vyplývající ze zákonů dané země nebránila pracovníkům určitých profesí ohlásit kompetentním organizacím či úřadům, že mají důvodné podezření, že došlo ke spáchání závažného násilného činu, spadajícího do působnosti této úmluvy, a lze do budoucna očekávat, že budou spáchány další závažné násilné činy.“ Podle komentáře se jedná o prolomení tajemství např. lékařů a psychiatrů, v extenzivním výkladu také advokátů či kněží.

Závěrem chci zdůraznit, že moje kritika Istanbulské úmluvy není odmítnutím boje proti násilí na ženách a dětech, ani bojem proti zajištění důstojného života homosexuálů, nýbrž snahou o udržení výlučnosti rodiny, ochrany práv dítěte, obranou člověka před jeho degradací a společnosti před jejím rozvratem a zachování práva na svobodu projevu a svobodu vyznání a možnosti svobodného fungování církve v České republice. Konstatuji dále, že vše, co je opravdu potřebné, je v našem právním řádu již zakotveno.